

Ditt öga är ju alldeles gult!
Det varenklasskompis som reagerade på att Emilie Kristiansson, 30, såg annorlunda ut. Hon var 15 år och gick i nian.

– Visst hade jag haft en envis feber och känt mig hängig en längre tid men det här var något helt nytt, berättar Emilie och serverar kaffe vid köksbordet hemma i den nyrenoverade villan i Boden i Norrbotten.

Här bor hon med maken Erik, 32, och döttrarna Julia, 4, och Ida, 3, som för tillfället leker ute på gården.

Det gula ögat skulle bli starten på en mardrömstid för Emilie och familjen.

– Mamma tog mig genast till sjukstugan i Storuman där vi bodde då, och proverna visade att jag hade förhöjda levervärden. Ändå tyckte doktorn att vi skulle avvakta.

Emilie och hennes mamma Mona, 59, åkte hem, men den natten blev Emilie så sjuk att de tvingades åka in till akutmottagningen. Där togs hennes tillstånd på största allvar.

– Jag och mamma fick en halvtimme på oss att packa. De skickade mig vidare till universitetssjukhuset i Umeå som ligger 23 mil bort, säger Emilie, som hade 42,5 graders feber och blev inlagd på akutavdelningen.

Kamp på liv och död

Veckorna som följde är de värsta i Emilies liv. Hon kämpade med en feber som inte gick att dämpa. Hennes levervärden var så dåliga att levern inte fick utsättas för substanserna som finns i febernedsättande medicin. Läkare efter läkare tillkallades men ingen kunde förstå vad det var som var fel. Även utländsk expertis kontaktades, kanske hade man någonstans haft ett liknande fall? Men ingenstans fick läkarna napp. Emilies tillstånd förvärrades, och nu handlade det om liv eller död.

– Jag hade kräcks tre veckor i rad och de där veckorna är mest en tung dimma för mig, men jag minns att jag vid ett tillfälle sa till mamma att jag ville dö. Jag orkade inte vara ledsen, inte kämpa eller vara rädd. Jag lärde mig att när man blir tillräckligt sjuk är döden inte längre skrämmande.

Jag har fått en andra chans och nu tar jag för mig av livet!

När Emilie sprang över mållinjen under Stockholm Marathon i våras blev det en seger på mer än ett sätt. Hon hade inte bara klarat av det tuffa loppet, utan även kämpat sig tillbaka efter en livshotande sjukdom och tampats med extrem övervikt.

Text: BIRGITTA LINDVALL WIIK

Bild: PETRA ISAKSSON

